

Arrest

nr. 136 170 van 14 januari 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X,
Handelend in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger
van haar verlengd minderjarig verklaarde zoon: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, in eigen naam en handelend als wettelijk vertegenwoordigster van haar verlengd minderjarige zoon X, op 6 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 26 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie van 26 november 2013 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 januari 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 oktober 2009 diende de verzoekende partij een asielaanvraag in.

Op 17 december 2010 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

De voormelde aanvraag van 17 december 2010 werd op 4 februari 2011 ontvankelijk verklaard door de verwerende partij.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen nam op 6 september 2010 een beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de status van subsidiaire bescherming.

Op 18 januari 2013 verleende de ambtenaar-geneesheer een medisch advies.

Op 15 februari 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 107 765 van 31 juli 2013 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de afstand van geding vastgesteld en werd het beroep verworpen.

Op 27 februari 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een vordering tot schorsing en annulatieberoep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 112 039 van 16 oktober 2013 werd het beroep verworpen.

Op 26 april 2013 werd de beslissing van 15 februari 2013 door de verwerende partij ingetrokken.

Op 11 april 2013 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 24 juni 2013 nam de verwerende partij een nieuwe beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 112 038 van 16 oktober 2013 werd het beroep verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Op 26 november 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de voormelde aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit is thans de bestreden beslissing.

Op diezelfde datum werd eveneens een inreisverbod opgelegd aan de verzoekende partij. Dit is thans de tweede bestreden beslissing.

Op 16 juli 2014 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie nam op 25 juli 2014 de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 1 september 2014 verleende de ambtenaar-geneesheer een medisch advies.

Op 3 september 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie de beslissing houdende de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

2. Ontvankelijkheid

In het belang van een goede rechtsbedeling moet degene die op de rechter een beroep doet, voor elke vordering een afzonderlijk geding aanspannen, om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep ontvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1.Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

De verzoekende partij vraagt in haar inleidend verzoekschrift de nietigverklaring van twee beslissingen welke inhoudelijk verschillende beslissingen betreffen. Zij geeft echter geen enkele verantwoording voor het gegeven dat zij verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijdt.

In casu is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van oordeel dat de twee verschillende voorwerpen niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

De inhoud van de eerste beslissing bepaalt geenszins de inhoud van de tweede beslissing. Voor de twee inhoudelijk verschillende beslissingen dienen andere feitelijke gegevens in ogenschouw te worden genomen en moeten andere rechtsvragen worden opgelost. *In casu* werden met één verzoekschrift verschillende beroepen ingesteld welke een afzonderlijk onderzoek vergen.

De eerste bestreden beslissing betreft de onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het louter indienen van dergelijke aanvraag, met het oog op het verkrijgen van een voorlopige machtiging tot verblijf, heeft geen gevolgen voor de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partij. Het indienen van dergelijke aanvraag die in wezen een gunstmaatregel uitmaakt, verleent de verzoekende partij geen enkele garantie op een toekomstig verblijfsrecht, noch verhindert zij dat ten aanzien van de verzoekende partij maatregelen worden genomen die tot doel hebben haar illegale verblijfstoestand te beëindigen. De beslissing zelf waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt bevonden, heeft evenmin implicaties op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partij. Er wordt haar met dergelijke beslissing geen bestaand verblijfsrecht afgenomen noch wordt er een (zekere) kans op het verkrijgen van een verblijfsrecht ontnomen. De beslissing houdende de onontvankelijkheid van een aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt enkel de vaststelling in dat de verzoekende partij in het kader van haar aanvraag niet voldaan heeft aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde om reden dat zij geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond. Met de desbetreffende onontvankelijkheidsbeslissing wordt geen enkele uitspraak gedaan, zij het in positieve dan wel in negatieve zin, omtrent de toekenning van een verblijfsmachtiging aan de verzoekende partij.

De eventuele vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, heeft dan ook geen enkele implicatie op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partij. Bijgevolg is er geen sprake van enige incidentie van de eventuele onwettigheid van het onontvankelijk verklaren van de verblijfsaanvraag op de wettigheid van het aan de verzoekende partij opgelegde inreisverbod.

Het opgelegde inreisverbod is gestoeld op het feit dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar op 6 maart 2013 werd afgeleverd en vindt haar juridische grondslag in artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Ook hier dient te worden opgemerkt dat de eventuele onwettigheid van het opgelegde inreisverbod geen implicaties kan hebben op de wettigheid van de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Het dient tevens te worden opgemerkt dat deze beslissingen afzonderlijk aan de verzoekende partij werden betekend, telkens met vermelding van de beroepsmogelijkheden. De inhoud van de eerste beslissing bepaalt geenszins de inhoud van de tweede beslissing.

In casu is de Raad aldus van oordeel dat met één verzoekschrift verschillende beroepen werden ingesteld die echter een afzonderlijk onderzoek vergen.

Er is dan ook geen sprake van een verknochtheid tussen de eerste bestreden beslissing enerzijds en de tweede bestreden beslissing anderzijds.

Dienvolgens kan het beroep enkel ontvankelijk verklaard worden voor de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing van 26 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 10 van de Grondwet (het gelijkheidsbeginsel), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid het vertrouwensbeginsel, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoekende partij meent dat het gelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel geschonden zijn doordat ze hadden moeten kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn. Zo stelt ze dat het een publiek geheim is dat de verwerende partij steeds meer aanvragen gegrond verklaard. Verder meent ze dat de bestreden beslissing onredelijk is. Zo stelt ze dat ze totaal ontworteld is ten aanzien van haar land van herkomst; dat zij in België een nieuw leven heeft opgebouwd, waardoor zij nu verhinderd is om haar aanvraag vanuit haar land van herkomst in te dienen. Ze benadrukt dat ze in het land van herkomst niets meer bezit en zo goed als geen familie meer heeft. Tevens stipt ze aan dat een dergelijke procedure maanden zoniet een jaar in beslag neemt waardoor zij alle banden en integratie die zij in België heeft opgebouwd, dreigt te verliezen.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dit dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Zo wordt enerzijds verwezen naar de juridische grondslag, zijnde artikel 9bis van de vreemdelingenwet en anderzijds, naar de feitelijke gegevens die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, met name dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond waaruit zou blijken dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet zouden kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De verzoekende partij betwist dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

In casu is de toepasselijke wetsbepaling artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“§ 1

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

[...].

§ 2

Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel, die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de staatssecretaris/minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Als algemeen principe dient gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “buitengewone omstandigheden” in artikel 9bis van de vreemdelingenwet, strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar strekken er toe te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend.

Buitengewone omstandigheden zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz. Volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State betreffen omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag en kunnen zij derhalve niet verantwoorden waarom de aanvraag in België, en niet in het buitenland, is ingediend ten gevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (B.S. 4 juli 2007).

Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk van de verwerende partij om te stellen dat de elementen van integratie en het door de verzoekende partij aangehaalde verblijf in België, geen buitengewone omstandigheden uitmaken doch elementen zijn die de gegrondheid van de aanvraag kunnen verantwoorden, waardoor ze pas in een latere fase zullen worden in aanmerking genomen. Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is. Evenmin maakt ze hierdoor een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk.

Waar de verzoekende partij een schending van het gelijkheidsbeginsel meent te ontwaren, dient de Raad op te merken dat zij zich tot een gratuite bewering beperkt waar zij stelt dat steeds meer aanvragen gegrond worden verklaard. Hoe dan ook maakt zij op geen enkele wijze aannemelijk dat twee personen die zich in dezelfde situatie bevinden en diezelfde procedure aanwenden in het ene geval een beslissing tot onontvankelijkheid krijgen en in het andere geval een beslissing tot ongegrondheid krijgen. Met haar vaag betoog waarbij ze geen enkel begin van bewijs aanbrengt maakt de verzoekende partij geen schending van het vertrouwensbeginsel of gelijkheidsbeginsel aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend vijftien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU